

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA ZA USLUŽBENCE
(drugi senat)
z dne 10. novembra 2011

Zadeva F-18/09

Mohamed Merhzaoui
proti
Svetu Evropske unije

„Javni uslužbenci — Uradniki — Napredovanje — Razvrstitev v naziv — Lokalni uslužbenci, imenovani za uradnike — Člen 10 Priloge XIII h Kadrovskim predpisom — Člen 3 Priloge k PZDU — Napredovalno obdobje 2008 — Primerjalna ocena uspešnosti uradnikov iz kariernega razreda AST — Postopek, ki temelji na ocenjevalnih poročilih za leto 2005/2006 — Merilo ravni odgovornosti“

Predmet: Tožba, vložena na podlagi členov 236 ES in 152 AE, s katero M. Merhzaoui v bistvu predlaga razglasitev ničnosti odločb Sveta o njegovi uvrstitvi v karierni razred funkcionalne skupine asistentov od AST 1 do AST 7 in njegovem nenapredovanju v skupino AST 2 v napredovalnem obdobju 2008.

Odločitev: Tožba se zavrne. Tožeča stranka nosi svoje stroške in stroške Sveta.

Povzetek

- Uradniki — Pogoji za zaposlitev drugih uslužbencev — Lokalni uslužbenci — Uporaba Priloge XIII h Kadrovskim predpisom
(Kadrovski predpisi za uradnike, Priloga XIII, člen 10(3); Pogoji za zaposlitev drugih uslužbencev, Priloga, člen 1(1); Uredba Sveta št. 723/2004)*
- Postopek — Navajanje novih razlogov med postopkom — Pogoji — Nov element — Pojem
(Poslovnik Sodišča za uslužbence, člen 43(1))*
- Uradniki — Tožba — Razlogi — Pomanjkljiva obrazložitev — Ugotovitev po uradni dolžnosti*
- Uradniki — Napredovanje — Primerjalna ocena uspešnosti — Diskrecijska pravica uprave — Dejavniki, ki se lahko upoštevajo — Raven odgovornosti
(Kadrovski predpisi za uradnike, člen 45)*
- Uradniki — Akti uprave — Domneva veljavnosti — Izpodbijanje — Dokazno breme*
- Uradniki — Tožba — Pravni interes — Nujnost osebnih očitkov*

7. Uradniki — Napredovanje — Primerjalna ocena uspešnosti — Diskrecijska pravica uprave — Dejavniki, ki se lahko upoštevajo (Kadrovski predpisi za uradnike, člen 43)

8. Uradniki — Napredovanje — Pritožba kandidata, ki ni napredoval — Odločba o zavrnitvi — Obveznost obrazložitve — Obseg (Kadrovski predpisi za uradnike, člena 25 in 45)

1. Člen 10(3) Priloge XIII h Kadrovskim predpisom se uporablja za lokalne uslužbence, saj se v skladu s členom 1(1) Priloge k Pogojem za zaposlitev drugih uslužbencev za druge uslužbence, zaposlene na dan 30. aprila 2004, smiselno uporabljajo določbe Priloge XIII h Kadrovskim predpisom, torej vključno z lokalnimi uslužbenci.

(Glej točko 35.)

2. Člen 43(1) Poslovnika Sodišča za uslužbence določa, da navajanje novih razlogov po prvi izmenjavi vlog ni dovoljeno, razen če ti izhajajo iz okoliščin, ki so se pojavile med postopkom. Pri tem sodbe sodišča Unije, ki ob vložitvi tožbe tožeče stranke še ni bila izdana, ki pa zgolj razkriva že prej obstoječi pravni položaj, ni mogoče šteti za novo okoliščino.

(Glej točko 36.)

Napotitev na:

Sodišče prve stopnje: 20. maj 2003, Diehl-Leistner proti Komisiji, T-80/01, točka 38.

3. Pomanjkanje obrazložitve je razlog javnega reda, ki ga mora sodišče Unije v vsakem primeru preizkusiti po uradni dolžnosti. Očitek, povezan s kršitvijo obveznosti obrazložitve, zato ne more biti nedopusten, ker naj v tožbi ne bi bil dovolj obrazložen.

(Glej točko 47.)

Napotitev na:

Sodišče: 20. februar 1997, Komisija proti Daffix, C-166/95 P, točka 24;

Sodišče prve stopnje: 3. oktober 2006, Nijs proti Računskemu sodišču, T-171/05, točka 31.

4. Izraz „kadar je to primerno“ iz člena 45 Kadrovskih predpisov pomeni, da se načeloma za uslužbence v istem nazivu šteje, da opravljajo naloge z enakovrednimi odgovornostmi, če pa ni tako, je treba to okoliščino v postopku napredovanja upoštevati, in da mora uprava pri primerjalni oceni uspešnosti uradnikov, ki lahko napredujejo, upoštevati raven odgovornosti uradnika, ki lahko napreduje, če te presegajo odgovornosti, ki so običajno dodeljene uradniku iz njegovega razreda.

(Glej točko 59.)

5. Po eni strani za upravni akt velja domneva zakonitosti, po drugi strani pa dokazno breme načeloma nosi tisti, ki zatrjuje, tako da mora tožeča stranka v podporo svoji trditvi zagotoviti vsaj dovolj jasne, objektivne in skladne dokaze, ki potrjujejo resničnost ali verjetnost navedb. Uradnik, ki nima dokazov niti vsaj sklenjenega kroga indicev, mora zato sprejeti domnevo zakonitosti odločb, sprejetih v zvezi z napredovanjem, in ne more od Sodišča za uslužbence zahtevati, naj se samo seznanijo z vsemi ocenjevalnimi poročili drugih kandidatov za napredovanje in preuči ravni odgovornosti teh kandidatov, da bi ugotovilo, ali je organ, pristojen za imenovanja, z odločitvijo o njegovem nenapredovanju storil očitno napako pri presoji.

(Glej točko 61.)

Napotitev na:

Sodišče za uslužbence: 4. februar 2010, Wiame proti Komisiji, F-15/08, točka 21.

6. Če uradnik ni upravičen delovati v interesu prava ali institucij in lahko v utemeljitev ničnostne tožbe uveljavlja le očitke, ki se nanašajo nanj osebno, zadostuje, da je zatrjevana nezakonitost vplivala na njegov pravni položaj, da se lahko očitek v zvezi s tem šteje za očitek, ki se nanaša nanj osebno.

(Glej točko 63.)

Napotitev na:

Sodišče za uslužbence: 23. januar 2007, Chassagne proti Komisiji, F-43/05, točka 100.

7. Čeprav ocenjevalno poročilo pomeni nujni dejavnik presoje ob vsakokratni presoji poklicne poti uradnika za sprejetje odločbe o njegovem napredovanju, pa člen 43 Kadrovskih predpisov določa, da je treba ocenjevalno poročilo pripraviti samo vsaki dve leti. Ker Kadrovski predpisi ne določajo, da mora biti napredovalno obdobje enako dolgo kot ocenjevalno obdobje, ni izključeno, da lahko organ, pristojen za imenovanja, o napredovanju odloči tudi brez najnovejšega ocenjevalnega poročila.

Glede na to, da niti Kadrovski predpisi niti notranja pravila institucije ne nalagajo uskladitve med napredovalnim in ocenjevalnim obdobjem ter da ima uprava široko diskrecijsko pravico pri organizaciji postopka napredovanja, čeprav je zaželeno, da o napredovanjih odloči na podlagi najnovejših ocenjevalnih poročil, dejstvo, da se navedena poročila izjemoma ne upoštevajo, ne pomeni nezakonitosti, zlasti če so bili vsi uradniki, ki lahko napredujejo, obravnavani enako.

To velja še toliko bolj, če je neobstoj ocenjevalnega poročila posledica običajnega poteka ocenjevalnega postopka. Ker je torej lahko uradnik glede na potrebe službe imenovan neodvisno od datuma začetka ocenjevanja v ocenjevalnem obdobju, je neizogibno, da se na novo imenovani uradniki ocenijo glede na krajše obdobje, kot se upošteva pri ocenjevanju njihovih sodelavcev.

(Glej točke od 64 do 67.)

Napotitev na:

Sodišče: 17. december 1992, Moritz proti Komisiji, C-68/91, točka 16;

Sodišče prve stopnje: 15. november 2001, Sebastiani proti Komisiji, T-194/99, točke 45, 46 in 49.

8. Čeprav organu, pristojnemu za imenovanja, odločb o nenapredovanju ni treba obrazložiti, pa mora, nasprotno, tako obrazložitev navesti ob zavrnitvi pritožbe kandidata, ki ni napredoval.

Obseg obveznosti obrazložitve je namreč treba presojati glede na konkretne okoliščine, predvsem glede na vsebino akta, naravo razlogov, na katere se sklicuje, in interes za pojasnila, ki bi ga lahko imel naslovnik akta. Tako pri obrazložitvi odločbe, sprejete v postopku, ki vpliva na veliko posameznikov,

kot je postopek napredovanja, od organa, pristojnega za imenovanja, ni mogoče zahtevati, naj odločbo ob zavrnitvi pritožbe obrazloži tako, da preseže očitke iz navedene pritožbe in med drugim pojasni, zakaj je bil posamezni uradnik, ki lahko napreduje, uspešnejši od uradnika, ki je vložil pritožbo.

(Glej točki 71 in 75.)

Napotitev na:

Sodišče prve stopnje: 26. januar 1995, Pierrat proti Sodišču, T-60/94, točki 31 in 32; 11. junij 1996, Anacoreta Correia proti Komisiji, T-118/95, točka 82; 27. april 1999, Thinus proti Komisiji, T-283/97, točka 73; 25. oktober 2005, Salazar Brier proti Komisiji, T-83/03, točka 78; 23. november 2006, Lavagnoli proti Komisiji, T-422/04, točka 69;

Sodišče za uslužbence: 8. oktober 2008, Barbin proti Parlamentu, F-81/07, točka 27.